

partenerii satisfacția subtilă de a simți prezența simultană, într-un același corp, a mai multor persoane. Ca orice amant desăvârșit, Don Perimplin iubește și urăște cu intensitate egală. Ca urmare, tensiunea acumulată nu se poate rezolva decât prin anihilare fizică. Sângele fierbând trezește voluptatea, care nu se istovește decât prin moarte.

Alexander Hausvater are dreptate să transforme grădina în personaj principal, pentru că din ea provin energiile dezlănțuite ale piesei. O vede ca pe interiorul îngust (prea îngust pentru o bună vizibilitate din sală) al unei camere foto obscure și face să transpară, prin obiectivul rotund, plasat în fundal, tot felul de imagini luxuriante. Scena mișună de ființe stranii: păpuși extravagante și un cuplu de spiriduși (Roxana Ivanciu și Karl Baker sunt vioi și au o aleasă plasticitate corporală) adus parcă din Visul unei nopți de vară, de unde provine, de altfel, și atmosfera grea de senzualitate a piesei. Hausvater e obsedat de vizualul pur, dar niciodată simplu, căruia știe să-i dea o expresie dinamică. Ambientul auditiv este și el atent construit, dar exagerarea intensității merge, probabil voit, până la agresiunea senzorială. Din păcate, regizorul neglijează ceea ce în teatru este, totuși, esențial: jocul actorilor. Ana Bart nu reușește să transmită mare lucru din farmecul lasciv al Belisei, e doar o fetiță pusă pe rele, care se zbunguie și se alintă. Constantin Cojocaru, actor invitat, a cărui clasă se vede, joacă unilateral.

Ana Bart și Constantin Cojocaru

Don Perimplin al său este patetic, frământat, dar nu destul de pervers și nu are dimensiune tragică. Lucia Ștefănescu compune cu artă, ca mijlocitoare, un personaj înrudit cu Celestina lui Rojas. Cristina Moldoveanu, în rolul Mamei, este o prezență de fundal, densă și impunătoare. Neîmplinirile actricești fac să se bănuiască doar, ca printr-un văl semi-transparent, viziunea lui Garcia Lorca despre „moartea înconjurată de cea mai strălucitoare frumusețe”. Directorul teatrului, Lucian Sabados, a făcut din premiera spectacolului un

eveniment cultural, aducându-l la Ploiești pe însuși nepotul autorului, care, alături de directoarea Institutului Cervantes, a inaugurat în foaier o expoziție admirabil montată, cu desene, manuscrise și documente fotografice de și despre autor. Așa cum odinioară Leonida Condeescu a determinat expresul internațional București-Berlin să oprească la Mizil, Sabados a făcut ca o importantă expoziție itinerantă să zăbovească la Ploiești.

Adrian Mihalache

De ce?

Bețivanului satului, batjocorit de toți pentru patima lui și, mai ales, de nevasta care îl bate și îl înșală în văzul lumii, baronul îi joacă o festă: îl adună beat mort de pe drum și îl face să se trezească la palat, pe post de baron. Țăranul, o dată trezit din beție și uluială, se adaptează rapid: îi plac traiul bun și femeile frumoase, îi place puterea și abuzează de ea, vrea să taie și să spânzure la modul cel mai propriu. Când gluma se îngroașă, baronul îl îmbată și îl aruncă în șanțul de unde îl luase, apoi îi înscenează un proces în care îl acuză că a vrut să se dea drept boier. După care, omenos, îl lasă să revină la viața lui obișnuită. O farsă daneză de la începutul secolului al optsprezecelea.

ȚĂRANUL BARON de Ludvig Holberg. Versiunea românească: Lucian Giurchescu ● **TEATRUL NAȚIONAL „I.L. CARAGIALE”** din BUCUREȘTI ● Data reprezentației: 28 aprilie 2001 ● Regia: Lucian Giurchescu ● Decorul: Puiu Antemir ● Costumele: Mirela Trăistaru ● Ilustrația muzicală: Marius Gălea ● Coregrafia: Roxana Colceag ● În distribuție: Alexandru Georgescu, Sanda Toma, Ovidiu Moldovan, Mircea Anca, Liviu Lucaci, Marius Gălea, Marius Rizea, Silviu Biriș, Cristian Crețu, Cesonia Postelnicu, Liviu Vlad.

Satiră a mărlanului ajuns în fruntea bucatelor? A omului simplu care se lasă corupt de putere? Dar ce era să facă bietul om când toți îl linguesc și-l servesc, când soția intendentului i se oferă fără jenă? În fond, tot ce se vede e că omul mănâncă și bea ce i se aduce și vrea să-l spânzure pe intendentul care îl jecmănește (pe țăran, ca și pe boier). În plus, nefiind prost și înțelegând bine cum stau

lucrurile, face câteva observații de bun-simț (doctorii sunt proști și plătiți prea mult, vaeții îl fură pe stăpân). Punerea în discuție a dreptului unui potentat de a dispune, bătându-și joc, de viața celor supuși lui? Asta par a spune cele două mici monoloage ale țăranului care își căinează viața. Neclar în totul, spectacolul montat de Lucian Giurchescu la sala „Liviu Rebreanu” a Naționalu-

lui. Nici una dintre aceste posibile explicații nu este dusă până la capăt, nici o alta nu este propusă. Spectacolul rămâne suspendat, fără miză.

Altfel, o reprezentatie de factură clasică, în general corectă, evitând stridențele (cu atât mai supărătoare sunt cele câteva „șopârle” – referirile la accize sau la salariile medicilor, de doar două sute de Euro). Decor sugestiv, de epocă, funcțional și de bun-gust. Tot de epocă, frumoase, costumele contribuie la conturarea sau (în cazul doctorilor) caricaturizarea personajelor. Muzica, un comentariu discret al acțiunii. Mișcarea scenică, bine condusă. O trupă de actori destul de omogenă. Face notă discordantă interpretul principal, Alexandru Georgescu, care, manierist, monocord, îngroașă

neplăcut fiecare replică și gest. Pare că nu mai poate juca altfel; ce face aici este identic cu ce a făcut în **Cafeaua domnului ministru**. Păcat de acest actor cu certe resurse. Foarte bună, Sanda Toma, în rolul soției afurite. Reușește să aibă haz fără să fie vulgară și, lucru tot mai rar pe scenele noastre, rostește impecabil. Totuși, distribuirea ei în rol de femeie cu nuri, adulteră, e un pic hazardată. Dintre cei trei valeți (Marius Gălea, Silviu Biriș, Marius Rizea) se detașează Silviu Biriș, care face un mic *one-man-show* în rol de doamnă judecătorească; din păcate, e o glumă complet nemotivată, pe care nu o poate justifica nici chiar logica farsei. Bun, dar fără scânteie, Liviu Lucaci, într-un rol, Baronul, care nu i se potrivește. Apariții oneste au și

Cesonia Postelnicu, Mircea Anca, Cristian Crețu, Ovidiu Moldovan, Liviu Vlad.

Un spectacol dezamăgitor, mult sub **Femeile savante**, care, chiar dacă nu propunea nimic nou la nivelul mizanscenei, era limpede la nivelul descifrării textului, avea o scenografie frumoasă (zidurile-biblioteca) și era bine jucat, nelalocul lor fiind doar excesivele actualizări pe care niciodată nu știi dacă trebuie să le pui pe seama regizorului sau a actorilor. Dar acum? De ce s-a ales acest text, de ce la Național, de ce pus astfel? Poate că, dacă prilejua o mare creație actricească, nu mai conta nimic. Dar așa? De ce, nene Anghelache?

Liviu Ornea

Accentul pe comedie

CUMETRELE de Michel Tremblay. Traducerea și adaptarea: Petre Bokor ● **TEATRUL NAȚIONAL** din CRAIOVA ● Data reprezentației: 2 mai 2001 ● Regia și ilustrația muzicală: Petre Bokor ● Decorul: Viorel Penișoară-Stegaru ● Costumele: Lia Dogaru ● Distribuția: Natașa Raab (Germaine Lauzon), Ramona Pășărică (Linda Lauzon), Mirela Cioabă (Rose Ouimet), Geni Andone (Gabrielle Jodoin), Leni Pințea-Homeag (Lisette de Courval), Maria Ciochină Goanță/Monica Modreanu (Marie-Ange Brouillette), Nicoleta Oancea-Ciuculescu (Yvette Longpré), Petra Zurba (Des-Neiges Verrette), Tamara Popescu (Thérèse Dubuc), Marina Basta (Olivine Dubuc), Georgeta Luchian-Tudor (Angeline Sauve), Iosefina Stoia (Rhéauna Bibeau), Romanița Ionescu (Lise Paquette), Corina Druc (Ginette Ménard), Gabriela Baciu (Pierette Guérin).

La opt ani de când Teatrul Național din Craiova strălucea, la Montréal, cu **Titus Andronicus** în regia lui Silviu Purcărete, obținând Premiul criticii pentru cel mai bun spectacol străin și deschizând seria magiciului său periplu în peste patruzeci de țări (ce timpuri!), iată că o piesă canadiană, **Cumetrele** de Michel Tremblay, poartă pe scena craioveană, în „tradaptarea” și regia lui Petre Bokor. Este cea de-a treia montare în limba română a piesei, realizată de același regizor, după spectacolele de la Teatrul Odeon și Teatrul Național din

Chișinău. Varianta de față pare să se circumscrie intențiilor programatice ale noii conduceri a teatrului de a pune accentul pe comedii care să aducă publicul în sală, chiar dacă cele patru reprezentanții văzute în stagiunea actuală nu sunt și realizări de vârf, care să mențină acest prestigios ansamblu pe culmile performanței. Marea satisfacție, pentru spectatorii craioveni, se leagă mai ales de întâlnirea lor cu unele dintre cele mai apreciate interprete ale trupei „veterane”, ca Geta Luchian și Iosefina Stoia, cu actrițe de multă vreme absente de pe scenă, precum Marina Basta, Nicoleta Oancea-

Ciuculescu ori Maria Ciochină Goanță cu tinere din „noul val” de talente, ca Ramona Pășărică și Petra Zurba, dar și cu interprete în plină maturitate artistică, precum Natașa Raab, Tamara Popescu, Geni Andone și Gabriela Baciu; desigur, nu putem neglija nici aportul celorlalte actrițe, mai aproape, însă, aici, de imaginea „civilă” decât de aceea a personajelor întrupate.

Și la Craiova, discursul despre condiția femeii, despre platitudinea existenței sale de „ceasornic”, înviorată când și când de iluziile întreținute de concursurile cu premii (care au proliferat agresiv și pe meleagurile mioritice), găsește repede ecou la public, mai ales când tristețea este camuflată de comicul de caractere, situații și limbaj (acesta din urmă, cam căznit), ce scoate în evidență disponibilitățile și pofta de joc a trupei. Momentele hazoase, nu puține, alternează, din păcate, cu cele plictisitoare, iar unele „pasje” remarcabile prin culoare (confruntările dintre Germaine Lauzon și fiica sa, gafele doamnei Olivine Dubuc, povestea „călugăriței violate”, intrarea spectaculoasă în scenă a lui Pierette